



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Lenky Severové a soudkyně Mgr. Daniely Teterové a JUDr. Ilony Lövyové ve věci

žalobce: [redacted], narozený dne [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Pavlíkem
sídlem K Nemocnici 166/14, 741 01 Nový Jičín

proti
žalované: **Česká republika - Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových**
IČO 69797111
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2-Nové Město, pro doručování:
Územní pracoviště Ostrava, Lihovarská 1335/9, 716 00 Ostrava-Radvanice

o zaplacení nemajetkové újmy 300.000 Kč

k odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 15. 5. 2017,
č. j. 7 C 226/2015-107

takto:

- I. Rozsudek okresního soudu se v napadené části, tj. v odstavci I. výroku, **potvrzuje**.
- II. V odstavci III. výroku se rozsudek okresního soudu **mění** tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 32.912 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku zástupci žalobce.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů odvolacího řízení 9.306 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku zástupci žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje Anna Krupanská.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem okresní soud zavázal žalovanou zaplatit žalobci částku 45.000 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (odstavec I. výroku), žalobu ohledně povinnosti žalované zaplatit žalobci částku 220.000 Kč zamítl (odstavec II. výroku) a žalovanou zavázal zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 32.186 Kč k rukám zástupce žalobce do tří dnů od právní moci rozsudku (odstavec III. výroku).
2. Proti odstavci I. a III. výroku podala žalovaná odvolání, kterým se domáhala změny tak, že žaloba bude zamítnuta. Žalovaná namítala, že rozhodnutí okresního soudu spočívá na nesprávných skutkových zjištěních a na nesprávném právním posouzení věci. Zdůraznila, že trestní stíhání vůči žalobci bylo vedeno od 10. 1. 2012 do 16. 1. 2015, tedy cca 3 roky, a nebylo spojeno s omezením osobní svobody žalobce; hrozba vysokého trestu netrvala po celé tři roky trestního stíhání, ale pouze po dobu cca 2 let, a to do 28. 1. 2014, kdy byl Okresním soudem v Novém Jičíně vynesena rozsudek, č. j. 4 T 108/2012-2686, kterým byl žalobci nepravomocně uložen podmíněný trest odnětí svobody v délce trvání 3 let s podmíněným odkladem na zkušební dobu 1 roku a 6 měsíců. Odvolání v neprospěch žalobce státní zástupce nepodal, vyšší trest proto do vnesení zprošťujícího rozsudku žalobci nehrozil. Žalobce byl odvolacím soudem zproštěn z důvodu, že skutek kladený mu za vinu není trestným činem pro absenci úmyslu způsobit jinému škodu nebo jinou závažnou škodu nebo jinou závažnou újmu, případně opatřit sobě či jinému neoprávněný majetkový prospěch; k naplnění znaků trestného činu porušení povinnosti při opatrování či správě cizího majetku v hrubé nedbalosti dle odvolacího soudu nedošlo. Krajský soud v Ostravě ve zprošťujícím rozsudku neopomněl uvést, že zastupitelé přistoupili k aplikaci ustanovení § 39 zákona o obcích poněkud lehkomyšlně a rovněž zdůraznil lehkomyšlnost zastupitelů při stanovení ceny pozemků a jejich převodu na soukromé subjekty. Trestní stíhání nebylo zahájeno zjevně bezdůvodně, popř. s cílem žalobce poškodit. Impulzem k zahájení trestního stíhání byla civilní řízení vedená u Okresního soudu v Novém Jičíně pod sp. zn. 6 C 135/2011, 8 C 63/2011, 12 C 135/2011, 13 C 150/2011, která předcházela trestnímu řízení žalobce spolu s dalšími dvanácti spoluobviněnými, a ve kterých obec [redacted] zpochybňovala platnost uzavřených kupních smluv o převodu pozemků v lokalitě Na Stráni. Jednání žalobce a dalších zastupitelů bylo shledáno neplatným pro rozpor se zákonem, v civilních řízeních bylo určeno, že obec [redacted] je vlastníkem předmětných pozemků, neboť uzavřené kupní smlouvy jsou neplatné. Žalovaná namítala, že svědecká výpověď manželky žalobce je v kontextu s dalšími provedenými důkazy, tj. fotografiemi ze společenských akcí a sdělení SDH [redacted], nevěrohodná. Pokud okresní soud v napadeném rozsudku uvedl, že manželka žalobce a děti byli častováni různými negativními výroky, pak toto dle žalované nemá oporu v provedeném dokazování. Stejně tak, pokud soud prvního stupně v rozsudku uvedl, že žalobce byl stíhán jako zastupitel obce, tedy jako osoba veřejně činná, nemá to oporu v provedeném dokazování, neboť žalobce ve výpovědi uvedl, že byl zastupitel od roku 1992 do roku 2010, přičemž trestní stíhání vůči němu bylo zahájeno až dne 10. 1. 2012. Co se týče zásahu do osobnostní sféry žalobce týkající se narušení jeho pověsti v obci, která měla dle tvrzení žalobce utrpět v příčinné souvislosti s trestním stíháním, pak dle žalované okresní soud při vyhodnocení věrohodnosti výpovědi žalobce a jeho manželky nepřiznal patřičnou váhu okolnostem, k nimž došlo ještě před zahájením trestního stíhání žalobce či jiným skutečnostem, které vyšly v řízení najevo. Ještě před zahájením trestního stíhání byly ze strany obce zpochybňovány některé úplatné převody pozemků, realizované na základě rozhodnutí bývalého zastupitelstva obce, jehož byl žalobce členem, rovněž před zahájením trestního stíhání proti žalobci probíhala výše specifikovaná občanskoprávní řízení. Zpochybnění zákonnosti postupu bývalých členů obecního zastupitelstva při nakládání s pozemky v lokalitě Na Stráni po nástupu

nového vedení obce [redacted] mělo v roce 2011 dle žalované nepochybně rozhodující vliv na vzájemné vztahy mezi občany obce [redacted], tedy ještě před zahájením trestního stíhání vůči žalobci ze strany orgánů činných v trestním řízení a také v jeho průběhu. Toto je patrné mj. i z výpovědi starostky obce [redacted], učiněné v trestním řízení dne 13. 11. 2012. Žalobci neprospělo v obci ani to, že spolu s dalšími zastupiteli odsouhlasil jako první prodej pozemků tehdejšímu starostovi obce [redacted] a jeho dceři za cenu 5 Kč/m². Podle žalované v řízení nebyla prokázána příčinná souvislost mezi tvrzenými negativními projevy ze strany některých občanů obce na osobu žalobce v místě jeho bydliště a jeho trestním stíháním, tak aby bylo možno dospět k závěru, že nebyť kriminalizace postupu žalobce při nakládání s obecním majetkem, nedošlo by k žalobcem tvrzené újmě v místě jeho bydliště, a tudíž nelze takovým tvrzeným negativním projevům přisuzovat zvláštní váhu při hodnocení intenzity zásahu do osobnostní sféry žalobce. K problematice medializace trestního stíhání žalovaná odkázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 3. 7. 2012, sp. zn. 30 Cdo 4280/2011, podle něhož nelze klást státu k tíži takovou medializaci (a příp. narušení principu presumpce neviny sdělovacími prostředky v této souvislosti), jež je prostým důsledkem zásady veřejnosti trestního řízení. K tomu žalovaná uvedla, že v daném případě šlo o články, jež pouze komentovaly probíhající soudní řízení a nedopouštělo se v nich sdělování informací mimo hranici přípustného komentáře. K provedenému srovnání souzené věci s věcmi vedenými u Okresního soudu v Novém Jičíně pod sp. zn. 12 C 225/2015 a sp. zn. 7 C 225/2015 žalovaná namítala, že komparaci lze provést pouze s věcmi pravomocně skončenými, což tyto věci nebyly. Pokud okresní soud provedl srovnání s věcí projednávanou Obvodním soudem pro Prahu 2 pod sp. zn. 15 C 232/2010, pak daný případ se však od souzené věci liší především v dopadech do osobnostní sféry poškozené osoby, kdy trestní stíhání u poškozeného R. L. bylo vedeno v době, kdy vykonával veřejnou funkci, v důsledku trestního stíhání nejvíc utrpěla jeho pověst v místě bydliště, došlo k medializaci případu formou celostátní televizní reportáže, členové jeho rodiny nevěřili, že je nevinný, žalobce R. L. měl těžkosti s pracovním nasazením; soud dovodil, že poškozenému starostovi R. L. mělo být přiznáno 90.000 Kč za tři roky trestního stíhání (tj. 30.000 Kč za rok trestního stíhání). Žalovaná předložila srovnání s případem projednávaným Obvodním soudem pro Prahu 2 pod sp. zn. 19 C 6/2012 a Městským soudem v Praze pod sp. zn. 54 Co 274/2014 a pod sp. zn. 54 Co 203/2015, ve kterém bylo proti žalobci JUDr. O. K. zahájeno trestní stíhání pro trestný čin poškozování věřitele dle § 256 odst. 1 písm. c) odst. 4 trestního zákona spáchaného ve stádiu pokusu ve formě pomoci dle § 10 odst. 1 písm. c) trestního zákona, trestní řízení trvalo 9 let a 4 měsíce, věc byla projednávána na dvou stupních soudní soustavy (opakovaně), v řízení se konalo 47 hlavních líčení a jedno veřejné zasedání, nepravomocně byl JUDr. O. K. uložen podmíněný trest odnětí svobody v trvání 2 let s podmíněným odkladem na zkušební dobu 2 let, avšak trestní stíhání nakonec skončilo zproštěním obžaloby dle § 226 písm. b) trestního řádu; poškozenému hrozil trest odnětí svobody s horní hranicí 8 let nepodmíněně. V daném případě se jednalo o trestní stíhání, které bylo vedeno vůči renomovanému advokátovi, trestní stíhání mělo nepříznivý vliv na jeho prestiž, na jeho výdělečnou činnost a další uplatnění, když rozhodnutím České advokátní komory mu byla pozastavena advokátní činnost na téměř 2 roky, ztratil tak svou klientelu, v době trestního stíhání měl manželku na mateřské (rodičovské) dovolené s malým dítětem, která na něm byla finančně závislá, trestní stíhání dále mělo vliv na jeho pověst, dosavadní způsob života, na psychiku a taktéž na rodinné vztahy; trestní věc byla výrazně medializována v novinách i televizi (spoluobžalovanými byli PhDr. Vladimír Železný a JUDr. Aleš Rozehnal); žalobce musel svému okolí vysvětlovat, v jaké fázi se trestní řízení nachází, v člancích se o žalobci JUDr. O. K. vyjadřovali urážlivě; žalobce pocházel z malého města a v důsledku narušení své pověsti chtěl změnit bydliště; žalobci JUDr. O. K. se nakonec dostalo zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním v délce více 9 let a 4 měsíců ve výši 200.000 Kč. Přiznaná výše zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním je tak v případě žalobce

neadekvátní. Z odůvodnění rozhodnutí okresního soudu není ani zřejmé, nakolik byly zohledněny odlišnosti souzené věci od porovnávaných případů při stanovení výše zadostiučinění.

3. Žalobce navrhl potvrzení napadeného rozsudku jako správného. K námitce žalované uvedl, že skutečnost, že si státní zástupce nepodal odvolání, hraje roli v rozhodování o výši zadostiučinění, avšak je významné, že rozsudek soudu prvního stupně byl sice vyhlášen v lednu 2014, nicméně státní zástupce si po jeho vyhlášení ponechal lhůtu k odvolání a tato lhůta mu došla až v měsíci červnu 2014, neboť tak dlouho trvalo doručení písemného vyhotovení rozsudku. Až tehdy si mohl žalobce „oddechnout“, že mu nehrozí vyšší trest. Pod hrozbou vysokého nepodmíněného trestu odnětí svobody byl tedy dva a půl roku ze tří a ne pouze dva roky, jak uvádí žalovaná i soud prvního stupně. To, že stíhání mělo být zahájeno na základě impulsu v podobě civilních soudních řízení, kde byla vyslovena neplatnost kupních smluv, rovněž jako omluvný argument pro stát neobstojí. Orgány činné v trestním řízení nejsou v tomto směru civilními rozhodnutími nijak vázány a je jejich povinností si samostatně posoudit naplnění skutkových podstat trestných činů, ze kterých chtějí někoho obvinít a trestně ho stíhat. Na fotografiích, na které žalovaná v odvolání poukazuje, je žalobce na akcích hasičů, jejichž je starostou, a účastnil se jich z titulu své funkce a povinností s ní spojených a dále proto, že se na nich scházeli i další trestně stíhaní v dané věci a nehrozily výpady a napadání. Tvzení žalované, že špatná pověst žalobce nevznikla v důsledku trestního stíhání, ale již dříve, v důsledku civilních soudních sporů a schůzky nového vedení obce s vlastníky dotčených pozemků v roce 2011, vychází z výpovědi nové starostky obce [REDAKCE], která se vymezuje proti předchozímu vedení obce a jedná se i proto o svědka značně nevěrohodného. Informace o civilních sporech rozhodně nebyla před začátkem trestního stíhání obecně známa; řadový, právně nevzdělaný občan obce nemohl z existence těchto sporů dovozovat, že konkrétně žalobce spáchal něco nezákonného. To, že žalobce měl spáchat něco nezákonného, se v obci i jinde rozšířilo

až v souvislosti s trestním stíháním, které bylo široce medializováno. Z existence několika málo sporů o určení vlastnického práva, které medializovány nebyly, kterým běžný člověk nerozumí, si nikdo nemohl domyslet, že právě žalobce něco spáchal. To potvrzuje i skutečnost, že před zahájením trestního stíhání žádné negativní výpady apod. vůči žalobci či jeho rodině nebyly. Medializace trestního stíhání vedla ke značnému rozšíření informace o tom, že je žalobce stíhán a za co. Díky tomu se o tom dozvědělo násobně více lidí, než by bylo informováno bez této medializace. Proto tato skutečnost zvyšuje újmu žalobce v tom, že o jeho trestním stíhání vědělo více lidí. Srovnání s věcí vedenou u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 15 C 232/2010 bylo soudem prvního stupně provedeno správně. V dané věci bylo rozhodující, že tamní obžalovaný byl ohrožen toliko sazbou do tří let, na rozdíl od trestního řízení žalobce se sazbou 3 - 10 let. Podmíněně lze odložit uložený trest odnětí svobody toliko při výměře do tří let. Tedy na samotné spodní hranici trestní sazby. Žalobci byl ukládán trest dle ustanovení § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. f) trestního zákoníku. Okolností, která „umožnila“ ukládat trest podle druhého odstavce ve výměře 3 - 10 let, bylo „způsobení“ značné škody. Dle ustanovení § 138 trestního zákoníku se značnou škodou rozumí škoda dosahující částky 500.000 Kč. Žalobci bylo přisuzováno způsobení škody ve výši cca 4.500.000 Kč. S ohledem na tuto skutečnost se ani právně vzdělaný člověk (obhájce žalobce) nemohl domnívat, že je vyloučeno uložení nepodmíněného trestu nebo že je na to velice malá šance. Nemůže proto právně nevzdělanému klientovi - žalobci říct, že nepodmíněný trest odnětí svobody nehrozí. Naopak musel říct, že nejnížší možný trest se ukládá například při plném doznání, což v dané věci nebylo. Žalobce rozhodně nemohl automaticky počítat s podmíněným trestem. V tomto směru je případ žalobce horší než v uvedené věci soudu v Praze. V případě žalobce dokonce hrozilo, že v případě odsouzení půjdou s manželkou od sebe, jak tato uvedla. Ani věc vedená u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 19 C 6/2012 nemůže vést ke snížení náhrady, jak se domnívá žalovaná. Předně v této věci byl obžalovaný ohrožen trestní sazbou 2 - 8 let, což je trestní sazba nižší a hlavně „začíná“ na dvou letech, tedy umožňuje mnohem větší šanci

na podmínku, než v případě žalobce. Pokud žalovaná poukazuje na to, že v tomto pražském případě byl advokát vyškrtnut z ČAK, byl nepříznivý dopad na jeho výdělečné schopnosti, ztratil klientelu, apod., tak je třeba uvést, že toto jsou argumenty pro náhradu škody a nikoliv pro stanovení výše nemajetkové újmy. Žalobce pochází také z malé obce, také jeho případ byl medializován, také musel vysvětlovat, co se děje, v jaké fázi trestní stíhání je apod. Dle žalobce žalovaná akcentuje ty skutečnosti, které dle jejího názoru mají vést ke snížení náhrady, a zcela bagatelizuje ty, které naopak vedou k vyššímu zadostiučinění.

4. Po zjištění, že odvolání bylo podáno osobou oprávněnou, je včasné a přípustné, přezkoumal odvolací soud rozsudek v napadené části, tj. v odstavcích I. a III. výroku (žalobce jasně projevil souhlas se zamítavým rozhodnutím okresního soudu, tj. s odstavcem II. výroku; předmětem odvolacího řízení ve věci samé tak byl přezkum odstavce I. výroku, byť ustanovení § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. představuje způsob vypořádání vztahu mezi účastníky, který vyplývá z právního předpisu - viz § 212 písm. c) zákona č. 99/19963 Sb., občanský soudní řád, v platném znění (dále jen o. s. ř.) -, a to však při vázanosti požadavkem poškozeného; k tomu srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 3850/2014), dle ustanovení § 212a odst. 1, 3 a 5 o. s. ř. se závěrem, že odvolání není důvodné.
5. Okresní soud z důkazů provedených v řízení učinil správná skutková zjištění, tato skutková zjištění odvolací soud přejímá a plně na ně odkazuje. Pokud žalovaná namítala, že výpovědi žalobce a jeho manželky nelze hodnotit jako věrohodné, neboť tvrzení, že v důsledku trestního stíhání žalobce s manželkou a dětmi nikam nejezdili a stýkali se pouze s manžely Rozšlapilovými, se ukázalo v přímém rozporu s předloženými fotografiemi, kde je žalobce s rodinou na akcích v roce 2012, 2013, pak okresní soud zcela jasně vysvětlil a uvedl, že účastnickou výpověď žalobce a svědeckou výpověď jeho manželky považuje za věrohodné s výjimkou tvrzení, že se žalobce s manželkou s nikým nestýkali s výjimkou manželů Xxx. Tento závěr učinil okresní soud po zhodnocení fotografií z několika společenských akcí pořádaných Sbořem dobrovolných hasičů v obci v letech 2012 až 2014, jimiž bylo prokázáno, že žalobce se společenského života v obci v uvedeném období účastnil, neboť byl na třech plesech, dvou oslavách svátku sv. Floriána, na zájezdu a několika dalších akcích, které lze považovat za akce náležející do společenského života bez ohledu na to, že byly pořádané sdružením dobrovolných hasičů, jehož je žalobce starostou. Odvolací soud považuje toto hodnocení účastnické výpovědi žalobce a svědecké výpovědi jeho manželky za správné a námitku žalované za nedůvodnou, když tvrzení žalované, že se žalobce účastnil zmíněných akcí, bylo prokázáno, avšak nelze z tohoto důvodu bez dalšího znevěrohonit celou výpověď žalobce a svědkyně, když výpovědi je ve zbývajících částech nutno ve světle ostatních skutečností zjištěných v řízení považovat za pravdivé a logické. Dále žalovaná namítala, že zjištění okresního soudu, že manželka žalobce a děti byli častováni různými negativními výroky, nemá oporu v provedeném dokazování. Toto zjištění uvedl okresní soud v závěru o skutkovém stavu věci a zcela zjevně vychází ze zjištění učiněného ze svědecké výpovědi manželky žalobce, z níž okresní soud zjistil, že se s žalobcem snažili uchránit děti negativních projevů, lidé si na ně ukazovali, zejména proto, že to bylo v médiích a v televizi. Okresní soud zjevně jinými slovy mínil uvést totéž, co zjistil ze svědecké výpovědi manželky žalobce, avšak v návaznosti na odvolací námitku odvolací soud vytýkanou větu v závěru o skutkovém stavu věci („manželka žalobce a děti byli častováni různými negativními výroky“) nahrazuje tak, že „žalobce s manželkou se snažili děti uchránit negativních projevů.“ Pro úplnost odvolací soud k další odvolací námitce žalované akcentuje, že okresní soud z výpovědi žalobce zjistil, že zastupitelem byl od roku 1992 do roku 2010, po roce 2010 již nekandidoval, pouze vykonával funkci starosty hasičů. Vytýkala-li žalovaná okresnímu soudu, že v rozsudku uvedl, že žalobce byl stíhán jako zastupitel obce, tedy osoba veřejně činná, což dle žalované nemá s ohledem na výpověď žalobce oporu v provedeném dokazování, směřuje tato odvolací námitka nikoliv do skutkového zjištění, které bylo uvedeno výše (viz výpověď žalobce), pročez se k ní odvolací soud vyjadřuje níže. V návaznosti na další odvolací námitku činí odvolací soud,

nad rámec zjištění okresního soudu, zjištění z protokolu o hlavním líčení ve věci vedené u Okresního soudu v Novém Jičíně pod sp. zn. 4 T 108/2012 ze dne 13. 11. 2012, a to konkrétně z výpovědi svědkyně [REDAKCE], kterýžto důkaz okresní soud provedl u ústního jednání dne 12. 4. 2017 (skutečnost, že jej okresní soud považoval za nadbytečný, vyjádřil formulací,

že v řízení byly provedeny i důkazy dalšími listinami, z nich však nebyla učiněna žádná zjištění rozhodná pro posouzení věci), že [REDAKCE] nastoupila 16. 11. 2010 do funkce starostky obce [REDAKCE], obec pozvala na schůzku všechny obyvatele, kteří získali majetky na prvním zastupitelstvu v lednu 2006, starostka [REDAKCE] prosila JUDr. Návědlovou,

aby to těm lidem vysvětlila, myslela si, že to nebude problém, ovšem co se dělo na té první schůzce, bylo něco hrozného; někteří občané je napadli, uráželi paní doktorku (jelikož se jedná o listinný důkaz, nebylo nutné pro dané zjištění tento důkaz opakovat u ústního jednání, nadto, jak je uvedeno níže, je tento důkaz nadbytečný). Pokud žalovaná po koncentraci řízení navrhla u ústního jednání dne 12. 4. 2017 výslech starostky [REDAKCE] k prokázání tvrzení, že se žalobce účastnil veřejného života v obci, tak okresní soud správně u ústního jednání rozhodl, že tento důkaz neprovede, neboť byl navržen po koncentraci řízení. Odvolací soud dodává, že tento je

i nadbytečný, když tvrzení žalované, že žalobce se účastnil veřejného života – viz jeho účast na akcích hasičů – bylo prokázáno. Jelikož po vyhlášení napadeného rozsudku bylo rozhodnuto zdejším soudem v obdobných věcech týkajících se spoluobviněných a posléze spoluobžalovaných žalobce P. K. a J. F., doplnil odvolací soud dokazování těmito rozsudky za účelem komparace tohoto případu s jinými obdobnými (a umožnil účastníkům vyjádřit se k nim).

6. Z rozsudku zdejšího soudu ze dne 17. 8. 2017, č. j. 56 Co 172/20017-297, ve věci žalobce P. K. proti žalované České republice – Ministerstvu spravedlnosti ČR o částku 265.000 Kč, kterým byl potvrzen rozsudek okresního soudu ve věci samé v napadené části v odstavci I. výroku, odvolací soud zjistil, že rovněž proti P. K. (stejně jako proti žalobci) a dalším spoluobviněným zastupitelům obce [REDAKCE] bylo usnesením ze dne 4. 1. 2012 zahájeno trestní stíhání

pro podezření ze spáchání přečinu porušení povinnosti při správě cizího majetku a přečinu zneužití pravomoci úřední osoby; jednáním P. K. měla být poškozené obci způsobena škoda ve výši cca 4.500.000 Kč; trestní řízení probíhalo před Okresním soudem v Novém Jičíně, který ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 28. 1. 2014, jímž uznal P. K. vinným ze spáchání výše uvedených trestných činů; na základě odvolání P. K. ho Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 16. 1. 2015, který nabyl právní moci dne 16. 1. 2015, dle ustanovení § 226 písm. b) trestního řádu zprostil obžaloby; P. K. (stejně jako žalobci) hrozil trest odnětí svobody v délce od 3 až do 10 let; P. K. byl po dobu trestního stíhání vystaven konkrétním negativním projevům ze strany spoluobčanů (útoky na jeho majetek, hanlivé nápisy, veřejné nařčení a anonymy); P. K. bylo přiznáno celkové zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním 100.000 Kč. Z rozsudku zdejšího soudu ze dne 24. 10. 2017, č. j. 11 Co 203/20017-137, ve věci žalobce J. F. proti žalované České republice – Ministerstvu spravedlnosti ČR o částku 265.000 Kč, kterým byl potvrzen rozsudek okresního soudu v odstavci I. výroku, odvolací soud zjistil, že se jedná o prakticky totožnou věc jako je věc P. K. (s P. K. i žalobcem byli stíháni pro stejné skutky a trestní stíhání trvalo a probíhalo stejně); J. F. bylo přiznáno zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním 90.000 Kč, když trestní stíhání mělo významný dopad do rodinného a soukromého života, J. F. prožíval značný stres, trpěl nespavostí, byl nervózní a podrážděný, docházelo k hádkám mezi manželkou i narušení vztahů uvnitř rodiny, trpěl důvodnými existenčními obavami z budoucnosti v souvislosti s případnou náhradou škody.

7. Okresní soud na zjištěný skutkový stav aplikoval správná ustanovení zákona č. 82/1998 Sb. a citoval přílehavou judikaturu. V daném případě bylo nesporné, že došlo k vydání nezákonného rozhodnutí (tj. rozhodnutí, kterým bylo zahájeno trestní stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozhodnutím trestního soudu), rovněž mezi účastníky nebyl spor o to, zda žalobci náleží zadostiučinění, ani o formu zadostiučinění, když žalovaná přiznala žalobci částku 35.000 Kč, ale byl spor toliko o výši finančního zadostiučinění, žalovaná měla za to, že poskytnutá částka je dostačující.
8. Ustanovení § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. je norma s relativně neurčitou hypotézou, vyžadující, aby soud s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti každého individuálního případu sám vymezil okolnosti významné pro určení výše náhrady. Přitom je dle judikatury třeba vzít v úvahu kritéria, která se v takových případech zpravidla vyskytují a která zpravidla mají vliv na rozsah způsobené újmy, a tím i na výši případného zadostiučinění; tato kritéria formuloval Nejvyšší soud ČR v rozsudku ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, jedná se o kritéria, která uvedl, vysvětlil a správně posuzoval v napadeném rozsudku okresní soud, a to: 1) povaha věci, 2) délka trestního řízení a 3) následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozené osoby. Vedle toho je třeba podle § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. při stanovení formy a výše zadostiučinění přihlídnout k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Těmi jsou dle výše uvedeného rozsudku Nejvyššího soudu ČR zejména okolnosti vydání usnesení o zahájení trestního stíhání, projevující se například ve zjištění, že trestní stíhání bylo proti poškozenému zahájeno zjevně bezdůvodně nebo dokonce s cílem jej poškodit (v takovém případě bude poškozený zahájení trestního stíhání vnímat obzvláště úkorně). Jsou jimi také okolnosti zahájení trestního stíhání předcházející, popřípadě trestní stíhání poškozeného provádějící, vedoucí k závěru o podílu poškozeného na tom, že proti němu bylo trestní stíhání zahájeno, popřípadě, že proti němu bylo ve vedení trestního stíhání pokračováno, aniž by bylo lze uzavřít, že si trestní stíhání zavinil sám. Je třeba rovněž zohlednit důvody, pro které k zastavení trestního stíhání, nebo zproštění obžaloby došlo. Přitom je třeba vycházet z toho, že forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat. V konečném důsledku musí výše soudem přiznaného zadostiučinění odpovídat výši přiznaného zadostiučinění v případech, které se v podstatných znacích (poměřovaných zejména s ohledem na uvedená kritéria) shodují, tedy výše přiznaného zadostiučinění by se neměla bez zjevných a podstatných skutkových odlišností konkrétního případu podstatně odlišovat od zadostiučinění přiznaného v případě skutkově obdobném (viz výše zmíněný rozsudek Nejvyšší soud ČR ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011).
9. Při hodnocení povahy trestní věci okresní soud správně uvedl, že proti žalobci bylo vedeno trestní řízení za trestnou činnost, v důsledku níž měl jako zastupitel obce způsobit obci škodu ve výši přesahující 4.500.000 Kč, pročež námitka žalované týkající se toho, že žalobce byl stíhán jako zastupitel, ač sám vypověděl, že zastupitelem byl od roku 1992 do roku 2010, není důvodná (z rozsudku je zjevné, že žalobce byl zastupitelem od roku 1992 do roku 2010, ale trestně stíhán byl od roku 2012, kdy již nebyl zastupitelem, za jednání, jehož se dopustil jako člen zastupitelstva). Žalobce byl stíhán pro přečin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, 2 trestního zákoníku a zneužití pravomoci úřední osoby dle ustanovení § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. f) trestního zákoníku, za které mu hrozil trest odnětí svobody v délce od 3 do 10 let. Okresní soud zcela správně uvedl, že trestní stíhání žalobce sice nebylo vedeno pro trestné činy proti životu, zdraví, svobodě a lidské důstojnosti, které jsou obecně chápány jako nejzávažnější, ovšem je třeba přihlídnout k tomu, že s ohledem na výši způsobené škody existovala možnost uložení vysokého trestu odnětí svobody, což zvýšilo intenzitu obav, které žalobce v průběhu trestního řízení prožíval, jinými slovy povaha trestného činu kladeného žalobci za vinu nepochybně zvýšila intenzitu, s jakou žalobce dané trestní řízení vnímal. Odvolací

soud nadto dodává, že žalobce byl ohrožen i úhradou způsobené škody, což rovněž zvýšilo intenzitu, s jakou dané trestní stíhání vnímal; v návaznosti na případnou náhradu škody, měl obavy z budoucnosti a spory s manželkou (viz dále).

10. Při hodnocení **délky trestního řízení** okresní soud správně za počátek trestního řízení označil den, kdy bylo žalobci doručeno usnesení o zahájení trestního stíhání, tj. den 10. 1. 2012, a za konec trestní řízení správně označil den 16. 1. 2015, kdy nabyl právní moci zprošťující rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 1. 2015, č. j. 7 To 214/2014-2869. Jedná se tedy o dobu tří let trestního řízení, po kterou trval zásah do osobnostních složek žalobce. Odvolací soud však nesouhlasí s okresním soudem v tom, že ve skutečnosti žalobce tuto intenzivní obavu z uložení vysokého trestu odnětí svobody prožíval pouze do vydání odsuzujícího rozsudku okresním soudem dne 28. 1. 2014, proti kterému nebylo podáno odvolání ze strany státního zástupce. Jelikož rozsudek soudu prvního stupně byl doručen až v červnu 2014 a státní zástupce si po jeho vyhlášení v lednu 2014 ponechal lhůtu k odvolání, které pak podal toliko ve věci J. [redacted] (viz zjištění z trestního spisu, že státní zástupce podal odvolání toliko ve věci týkající se J. [redacted] dne 11. 6. 2014), je nutno dát za pravdu žalobci, že pod hrozbou vysokého nepodmíněného trestu odnětí svobody byl dva a půl roku ze tří, nikoliv pouze dva roky. Žalobci pak v odvolacím řízení skutečně nehrozilo odsouzení k přísnějšímu trestu, než jaký mu byl uložen okresním soudem, tedy trest odnětí svobody v délce tří let s podmíněným odkladem na jeden rok a šest měsíců. Okresní soud dále správně akcentoval, že mimořádně náročné z hlediska psychického bylo pro žalobce období od 16. 12. 2013 do 28. 1. 2014, neboť při vyhlášení rozsudku okresním soudem dne 16. 12. 2013 byl uznán vinným, ovšem v důsledku náhlého kolapsu soudce se uloženy trest dozvěděl až 28. 1. 2014.
11. Třetí kritérium, tj. kritérium následků způsobených trestním řízením v osobnostní sféře, umožňuje zohlednění individuálních následků trestního stíhání v osobnostní sféře poškozené osoby (morální narušení osobnosti – integrity - poškozeného v době trestního stíhání a narušení její profesní, soukromé, popřípadě i jiné sféry života), které mohou být umocněny či zmírněny v důsledku objektivních skutečností daného případu formulovaných v předchozích dvou kritériích. Co se týče **následků způsobených trestním řízením v osobnostní sféře poškozeného**, v řízení byla prokázána tvrzení žalobce, že prožíval značný stres, byl nervózní, podrážděný, v noci špatně spal, manželka se na čas odstěhovala do vedlejšího pokoje, dopady trestního stíhání postihly fakticky celou rodinu, v rodině panovalo napětí způsobené obavami z budoucnosti, docházelo k častějším hádkám mezi manželkou, manželka žalobce dokonce uvažovala o tom, že v případě odsouzení by museli jít od sebe, aby uchránili děti; trestní stíhání negativně ovlivnilo pohled širší veřejnosti na jeho osobu, zejména obyvatel obce [redacted], někteří jej přestali zdravit, ukazovali si na něj, že nakradl, přičemž do té doby žil bezúhonným životem a požíval dobré pověsti. Odvolací soud shrnuje, že v řízení byl prokázán dopad probíhajícího trestního stíhání do osobního, rodinného a společenského života žalobce. Tyto následky trestního stíhání byly v daném případě umocněny povahou věci (ohrožení vysokou trestní sazbou a náhradou škody ve výši přesahující 4.500.000 Kč) a délkou trestního řízení, zejména dobou 2,5 let, po kterou byl žalobce vystaven obavám z vysokého trestu odnětí svobody, přičemž mimořádně psychicky náročné bylo období od 16. 12. 2013 do 28. 1. 2014 (viz výše). K odvolací námitce žalované odvolací soud uvádí, že za daného stavu je jednoznačně dána příčinná souvislost mezi trestním stíháním žalobce a jeho nemajetkovou újmou, kterou by bez trestního stíhání neutrpěl v prokázaném rozsahu. Zcela příléhavé je v tomto směru tvrzení žalobce, že z existence několika občanskoprávních sporů o určení vlastnického práva, které nebyly medializovány, kterým běžný člověk nerozumí, si nikdo nemohl domyslet, že právě žalobce něco spáchal. Lze v tomto směru uzavřít, že v důsledku žalovanou uváděných občanskoprávních řízení zahájených před trestním stíháním žalobce neutrpěla pověst žalobce v místě bydliště, a stejně tak nebylo prokázáno, že se tak stalo pod vlivem zpochybnění

zákonnosti postupu bývalých členů obecního zastupitelstva při nakládání s pozemky v roce 2011, neboť žádná konkrétní negativní reakce okolí vůči žalobci a jeho rodině před zahájením trestního stíhání nebyla v řízení tvrzena a tedy ani prokázána. Odkazovala-li žalovaná na výpověď starostky [REDAKCE] v trestním řízení, pak je nadbytečné se tímto důkazem zabývat, jak ostatně obecně vyjádřil v napadeném rozsudku okresní soud, neboť dle žalované i dle zjištění odvolacího soudu p. [REDAKCE] v trestním řízení toliko uvedla, že reakce některých občanů v roce 2011 na sdělení, že kupní smlouvy jsou neplatné a vlastníkem je obec, byla hrozná. Z tohoto tvrzení však nelze dovodit, že ještě před zahájením trestního stíhání existovaly negativní projevy občanů obce vůči žalobci a jeho rodině.

12. Okresní soud správně uvedl, že medializace případu umocnila negativní pozornost veřejnosti a zejména obyvatel obce vůči žalobci, avšak i přesto odvolací soud zdůrazňuje, že i kdyby sdělovací prostředky narušily princip presumpce neviny, nelze to přičítat státu.
13. Okresní soud při stanovení výše zadostiučinění přihlédl rovněž k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Zcela správně konstatoval, že trestní stíhání nebylo vedeno zjevně bezdůvodně nebo dokonce s cílem poškodit žalobce; žalobce se vytýkaného jednání skutečně dopustil a byl odvolacím soudem zproštěn obžaloby z důvodu, že skutek mu kladený za vinu není trestným činem, ve vztahu k trestnému činu dle § 329 trestního zákoníku zejména pro absenci pohutky spočívající v úmyslu způsobit jinému škodu nebo jinou závažnou újmu, případně opatřit sobě či jinému neoprávněný majetkový prospěch, jednání žalobce neneslo znaky úmyslného zavinění, přičemž jeho zavinění je dle zprošťujícího trestního rozsudku možno dovozovat toliko z určité lehkomyšlnosti při stanovení ceny pozemků a jejich převodu na soukromé subjekty; ve vztahu k porušování povinností při správě cizího majetku pak neshledal krajský soud hrubou nedbalost. Za účelem přiměřenosti zadostiučinění, jež by mělo odpovídat výši zadostiučinění v případech, které se v podstatných znacích shodují, provedl okresní soud v souladu s judikaturou porovnání shody a odlišností obdobných případů a výsledky promítl do úvahy o přiměřenosti přiznaného zadostiučinění.
14. Žalobce v řízení před okresním soudem uváděl, že požadovanou částku 300.000 Kč stanovil na základě rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 a 30 Cdo 3858/2013; poslední dvě rozhodnutí byla vydána ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 15 C 232/2010 a tuto věc v napadeném rozsudku okresní soud porovnal s touto věcí a uvedl v souladu s judikaturou shody a odlišnosti, přičemž s jeho závěry odvolací soud souhlasí a odkazuje na ně. Na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 1747/2014 odkázal žalobce zjevně z důvodu, že v tomto rozhodnutí Nejvyšší soud ČR formuloval mj. závěr, že je primárně na žalobci, aby zvolil přesvědčivé srovnání, podle kterého jeho újma z hlediska spravedlnosti není menší než újma jiná, za kterou se přiznává minimálně žalovaná částka, protože tak žalobce učinil s poukazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 a sp. zn. 30 Cdo 3858/2013.
15. Pokud žalovaná v odvolání odkazovala na věc vedenou u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 19 C 6/2012, kde byl stíhán advokát z malého města a bylo mu za 9 let a 4 měsíce trestního stíhání přiznáno zadostiučinění 200.000 Kč, nejedná se o věc, která by se v podstatných znacích shodovala s touto věcí a není tak pro komparaci vhodná. Přesto pro úplnost odvolací soud uvádí, že advokát JUDr. O. K. byl stíhán pro trestný čin poškozování věřitele, byl ohrožen trestní sazbou od 2 - 8 let, což je výrazně nižší trestní sazba a začíná na 2 letech, která, jak přílehavě uvedl žalobce, dává mnohem větší šanci na podmínku, což samotný advokát nepochybně vnímal; trestní stíhání zmíněného advokáta bylo sice delší, 9 let a 4 měsíce, avšak nebyl ohrožen zmíněnou náhradou škody ve výši cca 4.500.000 Kč a také mu nehrozilo, že v případě odsouzení jej opustí manželka jako v případě žalobce.
16. Okresní soud dále tuto věc porovnal s nepravomocnými rozsudky okresního soudu, kdy žalobci byli spoluobvinění žalobce, později spoluobžalovaní žalobce, a to P. K. a J. F. V této souvislosti

je nutno zmínit, že rozsudky okresního soudu, které porovnával okresní soud v napadeném rozsudku, byly v době rozhodování odvolacího soudu již pravomocné - rozsudky okresního soudu byly odvolacím soudem ve věci samé potvrzeny. Důvodná odvolací námitka žalované, že komparaci případu lze provést toliko s věcmi pravomocně skončenými, pozbyla v průběhu odvolacího řízení, pro výše uvedené a pro doplnění dokazování odvolacím soudem (zmiňnými rozsudky odvolacího soudu), opodstatnění. P. K. bylo přiznáno zadostiučinění v celkové výši 100.000 Kč s tím, že tento případ se liší tím, že P. K. byl po dobu trestního stíhání vystaven ze strany spoluobčanů útokům na majetek, na cestě před jeho domem byly nakresleny hanlivé nápisy, což se v případě žalobce nestalo, tedy prokázané následky do osobnostní sféry žalobce byly menší než u P. K. J. F. bylo přiznáno zadostiučinění v celkové výši 90.000 Kč, když u něho došlo ke zhoršení zdravotního stavu, což se u žalobce nestalo. Tyto dva případy, tedy případy žalobců P. K. a J. F., jsou skutkově téměř shodné s případem žalobce, zcela se shodují v kritériích povaha věci a délka trestního řízení, pročež žalobci nemůže být přiznáno významně nižší zadostiučinění než u P. K. a J. F., a modifikace je pak dána popsány rozdíly v následcích způsobených trestním řízením v osobnostní sféře poškozených a také tím, že ani vyšší zadostiučinění než okresním soudem přiznaných 45.000 Kč nemůže být v odvolacím řízení s ohledem na rozsah, v jakém je rozsudek napaden, žalobci přiznáno.

17. Ze všech výše uvedených důvodů odvolací soud napadený rozsudek potvrdil dle ustanovení § 219 o. s. ř., neboť okresním soudem přiznaná částka 45.000 Kč odpovídá učiněným skutkovým zjištěním. Žalobci tak náleží peněžité zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou zahájením trestního řízení (stíhání) žalobce, jež neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, ve výši celkem 80.000 Kč (s připočtením již žalovanou poskytnuté částky 35.000 Kč), jež je dle odvolacího soudu přiměřené a nevymykající se jiným případům.
18. Jelikož okresní soud vycházel při stanovení sazby odměny za jeden úkon právní služby z nesprávné tarifní hodnoty, změnil odvolací soud výrok o náhradě nákladů řízení před okresním soudem dle ustanovení § 220 odst. 1 o. s. ř. Dle judikatury Nejvyššího soudu ČR je v případě zadostiučinění za nemajetkovou újmu dle zákona č. 82/1998 Sb. nutno aplikovat ustanovení § 9 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., tedy tarifní hodnota činí 50.000 Kč a odměna za jeden úkon právní služby činí 3.100 Kč. Dle ustanovení § 142 odst. 3 o. s. ř. byla procesně neúspěšná žalovaná zavázána zaplatit žalobci na nákladech řízení před okresním soudem částku 32.912 Kč. Tato částka představuje 24.800 Kč odměnu advokáta za 8 úkonů právní služby po 3.100 Kč dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., a to za převzetí a přípravu zastoupení, podání žaloby, částečné zpětvzetí žaloby, účast u ústního jednání dne 2. 11. 2016, které trvalo přes dvě hodiny, účast u ústních jednání dne 12. 4. 2017 a 15. 5. 2017 a podání ze dne 1. 12. 2016, 2.400 Kč náhradu hotových výdajů advokáta za 8 výše uvedených úkonů právní služby po 300 Kč dle ustanovení § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. a 5. 712 Kč 21 % DPH.
19. O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle ustanovení § 224 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 142 odst. 3 o. s. ř., dle kterých byla procesně neúspěšná žalovaná zavázána zaplatit žalobci částku 9.306 Kč. Tato částka představuje 6.200 Kč odměnu za 2 úkony právní služby po 3.100 Kč dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. k) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., a to za vyjádření k odvolání a účast u ústního jednání, 600 Kč náhradu hotových výdajů advokáta za 2 výše uvedené úkony právní služby po 300 Kč dle ustanovení § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., 491 Kč cestovné za cestu osobním vozidlem z Nového Jičína do Ostravy a zpět, z toho náhrada za pohonné hmoty činí 147 Kč / (86 km x 5,6 l/100km x 30,50 Kč, což je cena benzínu automobilového dle vyhlášky č. 463/2017 Sb.): 100 = 147 Kč/ a náhrada za ujeté kilometry je 344 Kč (86 km x 4 Kč dle vyhlášky č. 463/2017 Sb.), 400 Kč náhradu za ztrátu času za 4 půlhodiny po 100 Kč dle ust. § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. za čas strávený cestou z Nového Jičína do Ostravy a zpět k ústnímu jednání a 1.615 Kč 21% DPH.

20. Žalovaná byla zavázána zaplatit náklady řízení do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí dle ustanovení § 160 odst. 1 část věty před středníkem o. s. ř., a to zástupci žalobce dle ustanovení § 149 odst. 1 o. s. ř.
21. Pro úplnost odvolací soud dodává, že za stát (Českou republiku) vystupuje před soudem jeho organizační složka, která je k tomu podle zákona příslušná. Příslušnou organizační složkou je v první řadě Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, který vystupuje za stát ve sporech a jiných právních věcech, o nichž to stanoví § 2 až 5 zákona č. 201/2002 Sb., nebo ve sporech a jiných právních věcech, v nichž se na tom v souladu se zákonem dohodl s organizační složkou státu, příslušnou podle zákona č. 219/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Nevystupuje-li za stát Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, náleží toto oprávnění organizační složce státu, příslušné podle zákona č. 219/2000 Sb. Jelikož v tomto případě se Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových dohodl dle ustanovení § 6 zákona č. 201/2002 Sb. s organizační složkou státu (Ministerstvem spravedlnosti ČR), že bude jednat (§ 2) v řízení před soudem namísto této příslušné organizační složky, jedná jménem státu Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových. Tuto skutečnost odvolací soud promítl do záhlaví tohoto usnesení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Ostrava 31. ledna 2018

JUDr. Lenka Severová v. r.
předsedkyně senátu